

svær gjældende mod Andre end dem, paa hvem Ansvar nu alene hviler, og det da igjen særlig for fremmede Skrifters Bedkommende, og dernæst at faae strengere Straffebestemmelser. Hvad Redaktionen angaar, udtalte den ærede Minister jo, at det var en Ting, som næppe vilde volde stor Vanskelighed, naar man virkelig vilde se at enes om Sagen selv. Hvad nu det ene Punkt, om Straffens Størrelse angaar, da være det mig kun tilladt, jeg kan gjerne sige parentetisk, at gjøre den Bemærkning, at naar jeg henviser til Domstolenes Afgjørelser som Bevis for, at man ikke kunde sige, at de nuværende Straffebestemmelser vare for milde, havde jeg naturligvis derved for Die, at de nuværende Straffebestemmelser ere af det Indhold, at de hjemle strengere Straffe end dem, som Domstolene have anvendt. Man kan derfor ikke sige, at Domstolene ved den nugældende Strafferet have været hindrede i at give de strengere Straffe. Naar de dog have valgt de mildere Straffe og ikke de strengere, maa det da være, fordi Domstolene have ment i de enkelte Tilfælde, at de mildere Straffe kunde være tilstrækkelige. Men det lader jeg nu ligge. Jeg har for mit Bedkommende udtalt, at jeg ikke kunde have noget Væsentligt at indvende imod, at man forsaavidt stærkede Straffebestemmelserne, at man aabnede Adgang til i meget graverende Tilfælde at kunne idømme Forbedringshusarbejde. Jeg tror oprigtig talt ikke, at der vil være mange Tilfælde, hvor der vil blive Spørgsmaal derom, men jeg benægter ikke, at det er muligt, at der kunde komme Tilfælde, hvor det vilde være nyttigt at gaa saa vidt i Straf-anvendelse. Nu har den ærede Minister udtalt, at han i Virkeligheden vil være tilfredsstillet, naar Bødestraffene blive satte op som et Alternativ, der dog i Reglen ikke skulde komme til Anvendelse, idet man som Regel skulde anvende Fængselsstraf. Jeg skal i den Anledning gjøre opmærksom paa, at i den nugældende Straffebestemmelse er Straffen stillet op som „Fængsel eller Bøder“, og det er i Virkeligheden Meningen med denne Maade at ordne Strafarterne indbyrdes paa, at man har villet give en Ankyndning af, at Fængselsstraffen var den, som man nærmest skulde tænke sig anvendt for den Forbrydelse, hvorom Paragrafen handler. Springet fra at sige „Fængsel eller Bøder“ til at sige „Fængsel eller underformildende Omstændigheder Bøder“ er ikke meget stort, og jeg kan da heller ikke betragte Uoverensstemmelsen mellem den høitærede Minister og mig for paa dette Punkt, at være saa overordentlig stor. Tilbage bliver naturligvis det vanskelige Punkt om Straf-

barhedens Udvidelse til flere Personer. Jeg kan ikke Andet end foreløbig fastholde mine Betæneligheder ved at røre ved Presselovens principielle Bestemmelser i denne Henseende. Det forekommer mig imidlertid, at Sagen stiller sig noget anderledes, dersom man kunde føle sig tilfredsstillet ved alene at faae Adgang til at ramme den fremmede Literatur, idet det jo nemlig maa erkjendes, at overfor den vil man kunne indføre nye Strafferegler uden derved at bryde Principet i vor Presselovgivning. Der vil efter min Mening ikke ske noget Brud paa Principet i Presseloven, fordi man indsætter en Bestemmelse om, at netop naar ingen her i Landet værende Undersaat ellers kan drages til Ansvar for Indholdet af her i Landet udbredte utugtige Skrifter, der ere indførte udenlands fra, skal man kunne ramme de Personer, der have gjort sig skyldige i en saadan Udbredelse. Jeg tror dog tillige rigtignot fremdeles, at det vil være nødvendigt at betinge Strafbarheden noget anderledes og væsentlig anderledes, end det er sket i det foreliggende Lovforslag, saaledes som det er kommet til os fra det andet Thing. Betingelsen for Strafbarhed maatte være den — ja det er ikke min Mening her at ville redigere Noget, men kun at vilde udtrykke min Tanke — at i det ene Tilfælde maa det kunne siges at være fuldt bekjendt, maatte være aabenbart for den, der udbreder det paagældende utugtige Skrift, at det var et utugtigt Skrift. Jeg mener i alt Fald, at dette Punkt angaaende alvorlige Forholdsregler mod den fremmede utugtige Literatur — og jeg indbefatter herunder naturligvis ogsaa utugtige Afbildninger — er en Sag, der virkelig kan fortjene Overveelse. Det er derfor min Mening, at Thinget vil gjøre vel i at lade Sagen blive en saadan Overveelse til Del ved at henvise den til nærmere Drøftelse i et Udvalg.

Formanden (Høgskolen): Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgfreds (Hørup) har begjæret Ordet for 3die Gang. Under Forudtæning af Thingets Samtykke (Ophold) giver jeg det ærede Medlem Ordet.

Hørup: Jeg skal ikke fortsætte Diskussionen ved overfor det ærede Medlem fra Stubbebjerg (M. S. Larsen), at begynde en ny Afdeling af Diskussionen om Religionsfriheden og Ytringsfriheden; det har jeg sket ingen Trang til at diskutere med dette ærede Medlem. Jeg skulde for saa vidt ogsaa gjerne lade ham slippe fra sit Hver som Ordfører for Andragendeudvalget, hvis